

KISDOBOS

A Magyar Úttörök Szövetségének gyermeklapja

1972. JANUÁR XXI. ÉVF. 1. SZÁM

BÚÉK

Az új esztendő küszöbén meleg szeretettel köszöntünk Benneteket, kedves Olvasóink. Eredményes tanulást, jó egészséget és sok boldogságot kívánunk.

Tudjuk, az 1972-es esztendő is sok örömöt, sok kedves élményt tartogat a számotokra. Hiszen körülöttetek mindenki, elsősorban szüleitek és tanáraitok, azt szeretnék és azért dolgoznak, hogy vidám, derűs legyen az életetek, s hogy sikeresen haladjatok tovább, előre a tudás birodalmában.

Mi, a KISDOBOS szerkesztői is ezt szeretnénk, s most, amikor boldog új évet kívánunk, ígérjük, hogy a jövőben is igyekszünk sok hasznos szórakozást, sok örömöt szerezni Nektek.

Ám, a boldogságot senkinek nem adják ingyen. Nektek is tenni kell érte! Mit? Röviden: teljesíteni kötelességeiteket! S ha ezt megteszitek, bizonyára valóra válik mindaz, amit most a felnőttek kívánnak Nektek, s ti is kívántok egymásnak.

Kisdobos

CSANÁDI IMRE:

HÓNAP-SOROLÓ

Új év, új év,
Új esztendő!
Hány csemetéd van?

Tizenkettő!

Jégen járó Január,
fagyot fújó Február,
rügy-mozdító Március,
Április, füttyös, fiús,
Május, Május, virágdús,
kalász-konyító Június,
kasza-suhintó Július,
aranyat-izzó Augusztus,
szőlő-szagú Szeptember,
levelet-ontó Október,
köd-nevelő November,
deres-darás December!

1. Kukoricaszemből és levelekből áll ez a biokép. Készítője ZAHORÁN MISI, 2/a Vác.

2. MELIS JUDIT, a szarvasi 2. számú általános iskola 3/b osztályos kisdobos levelekből készített ragasztást. Címnek a Zsuzsika nevet adta.

A „Titok"-ról

A Főhadiszállásra — vagyis a szarvasi Krecsmárik úttörőházba 3864 raj nevezése érkezett. Ha meggondoljuk, hogy egy rajban legalább 30 kisdobos van, akkor kiderül, hogy kb. 115 920-an vesznek részt az „Erdő-mező titkai" kutatásában!

*

Királyréten túráztak a váci Thälmann téri iskola másodikos kisdobosai, pontosabban: a Móra Ferenc raj. Ügyes beszámolót küldtek kirándulásukról, és rajzokat is készítettek hozzá. Azt írták: „Kár, hogy a makkból készített fiú-babákat és állatokat nem tudtuk elküldeni."

*

Cered, Mátranovák, Mátraszele, Bárma pajtásai jól ismerik Számel János bácsit. Ő a ceredi Ceredvölgye Tsz vadásztársaságának elnöke. Irányításával, vezetésével ismerkednek meg a gyerekek a téli erdő titkaival. Nógrád megyében — ahol ezek a községek fekszenek — valamennyi vadásztársasági elnököt és vadőrt felkeresnek a kisdobosok. Segítenek a téli etetők gondozásában, rendben tartják az erdei utakat. A helyi tsz-ből, állami gazdaságból elszállítják a takarmányt és a hulladékmagot. Megtanulják, mit kell ennie a kisvadnak, s mit szeretnek a nagyvadak. A sózók készítése külön tudomány; földdel keverve „tálalják" a sót az állatoknak, víz közelében, hogy ihassanak is

3. Kirándult a raj, és így látta a másodikosokat TRÁZSI CSILLA, a XIX. kerületi Hullay úti iskola másodikosa.

jelentjük:

rögtön, mivel a sótól megszomjaznak.

*

A fóti Gyermekvárosból tudósítás és fénykép érkezett. Németh Viola kisdobos írta. Állatokról, növényekről szóló meséket, verseket, történeteket gyűjtenek. Faliújságukon szép képek láthatók, melyeket őszi falevelekből készítettek. Akadályversenyt is terveznek, méghozzá egyet a Gyermekváros parkjában, egyet pedig — ha az első jól sikerül — a környéken.

*

A galgahévízi nyolcadikos úttörők azt a feladatot kapták, hogy ismerjék meg szülőfalujuk szorgalmas dolgozóit, gyűjtsék a népviseletet, kutassák fel s tanulják meg a régi népdalokat. A vörösnyakkendőnek segít a kék — úttörőnek a kisdobos ebben a munkában. Pontosabban: a harmadikos kisdobos testvérraj. Így nem is csoda, hogy a falumúzeum anyagának gyűjtése és a község történetének kutatása is eredményesen folyik!

*

„Megkérdeztük falunk idős embereit, mit tudnak a féltve őrzött, hatalmas, terebélyes hársfánkról? — írja Czechner Mónika a süttői negyedikesek Lenin rajából. — Megtudtuk, hogy Rákóczi fejedelem Bécs felé tartva megpihent a fa alatt seregével. A hársfa mellett volt egy kovácsműhely, s miközben a fejedelem lovát patkolták, e fához kötötték. Megtudtuk azt is, hogy régen, híres kőfaragóink nyaranta e fa alatt végezték fárasztó munkájukat. Később kerítéssel vették körül hársunkat, és kőfaragóink ma már korszerű telepen dolgoznak. Községünk lakossága szereti és a tanáccsal együtt védi az idős fát. Beteg részét becementezték, elöregedett ágait sebkátránnyal bekenve gyógyítják, hogy még soká gyönyörködhessünk benne. Így jár a hársunk története öregtől fiatalig, s mi is így fogjuk továbbadni a nálunk kisebbeknek!"

Kék nefelejcs, - el ne felejtsd!

1. Rendezzen a raj — vagy külön az őrsök — téli kirándulást! Közben építsetek hóembert és rendezzetek szánkóversenyt — a Játszópajtás tanácsai szerint! (Megtalálható lapunk 12. oldalán.)
2. Ha lakóhelyeteken van erdész vagy vadász, látogassátok meg! Tanuljátok meg tőlük az erdei nyomolvasás tudományát!
3. Ismerjétek meg segítségükkel az erdő életét! Naplótokban írjátok és rajzoljátok le az új ismereteket!

A budapesti Mezőgazdasági Múzeum pályázatot hirdet. A címe:

HAZÁNK MEZŐGAZDASÁGA DIÁKSZEMMEL

A kisdobos korúaktól rajzokat kérnek és várnak. A rajz mellé néhány sorban mutatkozzon be a pályázó és írja meg, milyen az iskolájuk. Sokat kell-e gyalogolnia, amíg odaér? Hogyan tanul — stb.

A legszebb munkákat kiállítják, és a nyertesek fényképezőgépet, filmfelvevő gépet nyerhetnek. Idén először várnak a rajzokon kívül játékpályázatokat. Tehát, barkácsolóknak is figyelmébe ajánljuk ezt!

A beküldési határidő rajzra és játékra egyformán: 1972. április 4. Cím: Bp. XIV., Városliget, Vajdahunyad Vár.

Az „Erdő-mező titkai" kutatása közben biztosan találtok rajzra, festésre alkalmas témát, munkára hát!

ÉN, TE, Ő...

Ha lapozol egyet, újra ezt a címet olvasod: ÉN, TE, Ő... És ebben az évben mind a tizenkét számban olvashatod a folytatását ennek a ... Minek is? Mindjárt elmagyarázom: Varga Katalin írónő írta számotokra és Görög Júlia grafikus rajzolta ezt a fantasztikus történetet. Mese a SZAVAK szigetén, ahol a szöveg hol elbújik, hol előbújik, hol képregényben folytatódik. De ne olvasd túl gyorsan, mert közben rejtvényfeladatokra bukkansz, amiket érdemes megfejtened. És akkor kiderül, hogy vannak benne olyan feladatok,

1. amiket, ha jól megfejtesz és minden hónap 25-ig beküldesz a Kisdobos szerkesztőségébe (Budapest 8. postafiók 57.) könyvjutalmat kapsz érte:

2. és találsz benne ●-tal megjelölt feladatokat, melyeknek megfejtését Neked kell összegyűjtened az év végéig, vagyis amíg Pitt és Patt, a bohóckölykök barangolása be nem fejeződik.

Mivel ez hosszú idő, arra is gondoltunk, hová gyűjtsd, hogy el ne kallódjanak, el ne vesszenek ezek „az értékes szavak". E havi mellékletünkön egy olyan mozgatható oroszlánt küldünk — legyen a neve Dóró —, amelyiknek, ha elkészíted, a táskájába gyűjtheted hónapról hónapra a megfejtett szavakat és számokat. Hogy Dóró se vesszen el — bár a fantasztikus mesében mindjárt az elején elvész —, úgy készítettük el, hogy felakaszthasd könyvespolcodra, illetve, ahol biztonságban van egy kerek esztendeig.

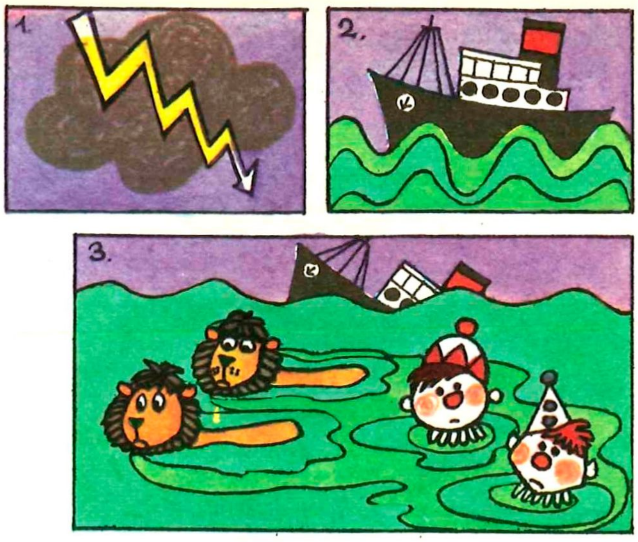
Erre azért van szükség, mert az összegyűlt szavakból a végén olyan értelmes mondatokat rakhatsz össze, amelyek Petőfi Sándor 150. születésnapjáról szólnak. Ezeket a mondatokat, illetve szöveget éppen egy év múlva, 1973. január 10-ig kell beküldened szerkesztőségünkbe. A sikeres megfejtőket külön jutalomban részesítjük. Hogyan és mikor? — erről decemberben újra írunk.

ÉN TE Ő I.

[1]MI TÖRTÉNT?

(képregény)

A Hókuszpókusz Cirkusz Bergengóciába hajózott. A fedélzeten két iker-testvérpár nézte a vizet: Pitt és Patt a bohócкölykök, valamint az artista oroszlántestvérek, Dinó és Dóró. A hajó sohasem jutott el Bergengóciába, mivel...

A képeken három történést jelentő ige van elbújtatva. Melyek azok?

[2]MIT CSINÁLTAK A HAJÓTÖRÖTTEK?

Megpillantották a sziget kikötőjét. — Gyorsabban evezzünk!

— Azt gondolod, ez barátságos hely? — kérdezte Pitt.

— Azt — eresztette el a kormányrudat Patt.

Zörrent a bokor. — Nini! Az ikrek! — dünnyögte a bokor alatt egy mély hang.

— Dinó! — örvendezett Pitt.

— Drága barátom, te itt dorombolgatsz? — ölelte át Patt.

— Ismét együtt a társaság! — tapsolt boldogan Pitt.

— És Dóró!? — Ó, Dóró!... — törölgette könnyeit Dinó.

Ha összeolvasod az igék kezdőbetűit, egy újabb, múlt idejű igét kapsz. Ezt tedd félre!

[3] SZERKENTYŰ SZIGET

Az úton egy kenguru közeledett. Fején postássapka, erszényében megcímzett borítékok. — Jó napot! — biccentett. — Neve?

— Pitt! — rebegte áhítatosan a bohóckölyök.

— Sajnos, ma nincs levele, uram! — biccentett újra a kenguru, és tovasietett.

Pitt és Patt csodálkozva nézett utána. Nem sokáig. Ugyanis a bokrok közül négy egyforma majom ugrott elő. Az egyik kezében hatalmas fogkefe, a másikében fogmosópohár. Fürgén megmosták Dinó fogait, miközben a másik két majom ütemesen kiáltozta: „Minden étkezés után Csacsamunda péppel mosson fogat! A Csacsamunda pép világmárka! A Csacsamunda pép tökéletes!"

A majmok, akárcsak a kenguru, eltűntek. A hajótöröttek folytatták útjukat. Egy óriási kert bejáratához jutottak. A kertben három egyforma ház volt. A kapuban Pittet és Pattot két kecske fogadta: — Belépés csak piros köpenyben! — Az ikreket beöltöztették.

— Milyen csinos vendégek! — tűnt fel az úton egy zöldruhás emberke.

— Hajótöröttek vagytok?

— Hajótöröttek és artisták — hajoltak meg az ikrek.

— S az oroszlán?

— Barátunk. Ő is artista. Sajnos testvérét, Dórót az úton elvesztettük.

4 FÚRFARAG MESTER

A zöldruhás emberke a három házra mutatott. — Legyetek vendégeim! Íme, az első a lakásom, a második robotjaim háza, a harmadik pedig az Idők háza.

A robotok házából egy kenguru lépett ki. Szakasztott olyan, mint amilyennel az úton találkoztak.

— Jó napot! — biccentett. — Neve?

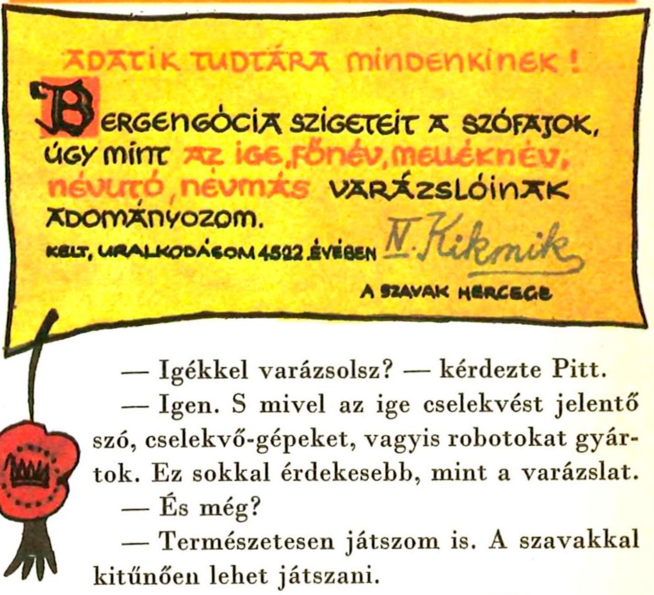
— Patt! — rebegte ezúttal a másik bohócкölyök.

— Sajnos, ma nincs levele, uram! — biccentett. A legújabb típusú levélhordóm — magyarázta a mester.

— Most már értem! — kiáltott fel Pitt. — Te robotokat gyártasz.

— Eltaláltad — bólintott az emberke. — Én vagyok Fúrfarag. Szigetem, Szerkentyű sziget pedig az IGÉK szigete. Íme az alapítólevelem!

5 ALAPÍTÓLEVÉL

— Igékkel varázsolsz? — kérdezte Pitt.

— Igen. S mivel az ige cselekvést jelentő szó, cselekvő-gépeket, vagyis robotokat gyártok. Ez sokkal érdekesebb, mint a varázslat.

— És még?

— Természetesen játszom is. A szavakkal kitűnően lehet játszani.

6 FÚRFARAG JÁTÉKAI

a) Csere-bere

Anna kötényt rág magának.
Misi a fa alatt tol.
Peti mogyorót áll.
Juli babakocsit varr.

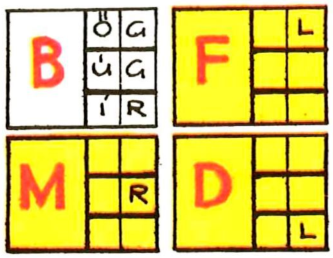
Ha az igéket helyére teszed, kezdőbetűikből egy újabb igét kapsz. Ezt tedd félre! ●

b) Összekevert szótagok

JÁT-	VIL-	LI-	TÜ-	-LAN	-SZIK
É-	OL-	-ZEL	-BEG	-VAD	-PÍT

Az itt összekevert szótagokból hat értelmes igét kapsz. Ezek közül csak a történést jelentő igékre van szükséged. Ha megfelelően csoportosítod őket, kezdőbetűikből egy újabb igét kapsz. Azt tedd félre! ●

c) Szóépítés

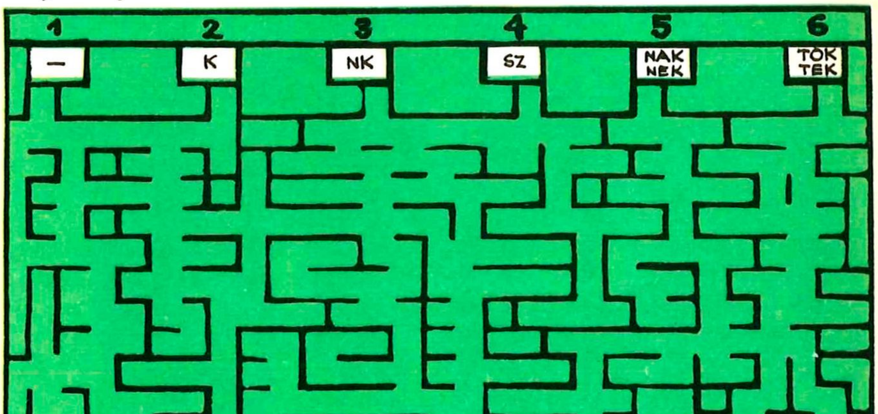

Nézd meg az első ábrát. Három azonos kezdőbetűs igéből áll. A többit hasonlóképpen fejtsd meg!

Bűvös háromszögek. Itt is hárombetűs igék vannak elbújtatva. Második és harmadik betűjük azonos. Csak a kezdőbetűjük tér el.

d) Melyik hová?

Keresd ki a megfelelő ragokat s úgy indulj minden egyes kaputól az úton.

Beküldendő: az 1-es, a 6/c, 6/d megfejtés.
Decemberi megfejtésünkhöz tedd félre a ●-tal megjelölt megfejtéseket: 2, 6/a, 6/b.

FOLYTATÁSA FEBRUÁRBAN

Űr Kata jelenti:

Mesterségünk címere

Ezt a játékot bizonyára sokan ismeritek, játsszátok. Két gyerek választ egy „mesterséget", s a társaik előtt bemutatja, eljátssza azt. Ha ők felismerik a mesterség fontos, lényeges részét és azt játsszák el, akkor a többiek biztosan kitalálják miről van szó. Jó megfigyelőképesség, találékonyság kell hozzá mindössze.

Valami hasonlót játszottunk mi is az elmúlt hónapokban; észrevettétek? Leveleitek közül azokat kerestem ki elsősorban, amelyek az őrsi tisztségviselők munkájáról szóltak. Ha a levél írója eltalálta azt, ami lényeges abban a tisztségben, akkor nyomban felismertük: ilyen egy jó őrsvezető-helyettes, őrsi krónikás. (Például a hidasi kisdobosok Tündér őrsének két krónikása, akikről az októberi Kisdobosban írtam.)

Most az őrsvezetők „mesterségét" mutatom be, néhány remek kis levélből. Nagy Zsuzsa, a kálócfai kisdoboscsapat Béke őrsének vezetője. Az őrs levele így kezdődik: „Nagyon jól érezzük magunkat együtt." Ez a mondat máris jó bizonyítvány egy őrsvezetőnek! Ahogy tovább olvastam a levelet, már nem is csodálkoztam ezen a megjegyzésen. A Béke őrsbe csupa kislány tartozik. Nosza, rendezett is nyomban az őrsvezetőjük egy bababált. „Összesen 19-en voltunk: 9 baba és mi tízen" — újságolják a gyerekek. És mielőtt bárki megjegyezné, hogy no persze a lányok csak babáznak — közlöm, hogy túráztak is a Cserben. Titkosírást olvastak és fejtettek meg, célbadobtak és ugrókötéllel versenyeztek — ez volt az ára a célbajutásnak. S ami nekem legjobban tetszett: a nyári szünetben is együtt tartotta őrsét az őrsvezető. Sőt, két vendég-őrsi tagot is fogadtak: Német Judit budapesti és Lakatos Valéria milejszegi kisdobost. (Gondolom, ők ott nyaraltak Kálócfán.) Ilyen őrsben persze én is szívesen vendégeskedném!

Plátenik Judit kisdobos — Nagykőrös, Névtelen u. 70. — azt a nagyon lényeges dolgot írja őrsvezetőjéről, Nagy Ildikóról, hogy mindig szívesen segít a kisebbeknek, a tanulásban gyengébbeknek. Ő maga, mármint az őrsvezető nagyon szorgalmas, két idegen nyelvet is tanul. Persze a kisdobosai szívesen követik a jó példát. Judit és két pajtása például szintén németül tanul. Ha találkoznak, lehetőleg németül beszélgetnek egymással. A jó példáért máris dicséret illeti az őrsvezetőt. De engem az is nagyon érdekelne még: mit csinálnak az őrsben? Írjatok majd erről is legközelebb! (Lehet németül is!)

Kovács Katalin a pataki kisdobosok Mókus őrsének a vezetője. Munkájában nekem az tetszik legjobban, ahogy az úttörők és kisdobosok barátkozását segíti. Avatás előtt például összehívta az avatótestvéreket, az úttörőket, és megbeszélte velük, mi a teendő. De a tennivalókat nemcsak az avatás ünnepélyes perceire, hanem a további hétköznapokra is megtervezték. Máskor meg a kisdobosokkal készíttetett valami kedves meglepetést az avatótestvéreknek. Biztos vagyok benne, hogy tartós barátságok is születnek ott, egy figyelmes kis őrsvezető jóvoltából.

Figyelemre méltó Barát Judit úttörő, Kisvárda, Váralja út 29. megállapítása is. Azt írja: „A mi őrsünk nem olyan túl jó őrs. Ennek az is oka lehet, hogy minden évben új őrsvezetőnk van..."

Érdekelne a ti véleményetek is, gyerekek! Egyáltalán, várom a további leveleket az őrsi tisztségviselőkről. Azt írjátok le — úgy, mint a fentiek —, hogyan gyakorolja „mesterségét" nálatok a faliújság-felelős, játékfelelős, egészségőr stb.

A kordában tartott őrs és a párja

Már két alkalommal beszélgettünk a „kordában tartott őrsről". Illetve még nem is nagyon beszélgettünk, inkább csak kértem, és kérem most is a véleményeteket. Mit válaszoljunk annak az őrsvezető-helyettesnek, aki arra kért tanácsot, hogyan lehetne kordában tartani az őrsét?

Ennek az izgalmas kérdésnek a párját olvastam most egy levélben. Az írója nevét most sem mondom még meg, mert azt szeretném, ha erre a kérdésre is együtt válaszolnánk a Kisdobosban. Azt írja ugyanis: „Ha nálunk egy tisztségviselő egyszer is hanyag, bizony azonnal leváltjuk."

Mit szóltok ehhez, gyerekek?
És végül:

Boldog új évet kívánok

nektek, magamnak pedig az új évben is sok olyan kedves, okos levelezőpajtást, mint az óévben volt.

Űr Kata

KRECSMÁRY LÁSZLÓ

HÓHULLÁS

A felhők, — mint hervadt őszirózsák —
hűsen, fehéren ringatóznak,
és elhullajtott sziromözönnel
— lágy hópihékkel — teleszórnak
mindent, mindent,
fát, házat és földet
— nyári emlékek ködbe fulnak —
patyolatingben jár a béke,
s a csillagpelyhek
hullnak,
hullnak...

ÖLBEY IRÉN

VARJÚ NÉNI

Csupa fagyos hó a kert most,
ezüst a tél, mint az álom,
varjú néni ringatózik
a szomorú tar faágon.

Nagy fekete kendőjébe
burkolózik dideregve,
fehér világ veszi körül,
a tél fénylő tiszta csendje.

Szegény öreg varjú néni,
bizony éhes, bizony fázik,
meleg szoba volna most jó,
ahol piros tűz világít.

Válla közé húzza fejét
varjú néni s úgy bólogat,
Körülötte zizeg, szitál
hópihésen az alkonyat.

KALANDOS BEVÁSÁRLÁS

MARÉK VERONIKA
tréfája

HAJRÁ, TÜCSI!

— Utazunk a Tátrába! — újságolta egy nap csillogó szemmel Évi.

— Ugyan, ne mondd! És mikor?

— Hát a téli szünidőben! — Évinek fülig szaladt a szája. — Addig már csak pontosan tízet alszunk. És megvan az útlevél, meg a síléc is!

— Síléc?!

— Aha! Apu vette. És csak nekem! Mert a síeléshez Tücsi még kicsi. A nagyobbaknak mindenképpen kell valami téli sportot űzni — mondta, én meg azt mondtam:

— No, erre én is befizetek!

Be is fizettem. Gondoltam, igazán megér egy utazást, ha láthatom, hogyan űzi ezt a téli sportot Évi. Így aztán, nem sokkal később mind a négyen ott álltunk a csupahó, fehéren szikrázó hegycsúcsok alatt. Nagyanyu hosszas tárgyalást folytatott egy oktatóval, aki arra a nem mindennapi feladatra vállalkozott, hogy a síelés örömeit megismertesse Évivel.

Évi ugyanis, amint sílécet érzett a talpa alatt, vacogni kezdett, reszketett és egyre ezt kiabálta:

— Lefagy a nagyujjam!... Meg a kisujjam iiis! Be akarok menni a melegedőbe! És miért kell mindig lecsúszni, amikor olyan szép idefent?!

Négy nap is beletelt, mire úgyahogy megbarátkozott az időjárással és nem fázott és nem reszketett, hanem végre sikongva siklott lefelé a lejtőn.

Tücsi és én egy szelíd kis lankán szánkáztunk. Kettőnknek csupán ez a szórakozás jutott, mivel Tücsi legnagyobb bánatára már első nap kiderült, hogy akár így, akár úgy szíjazgatjuk a síléceket, Tücsi apró lábára sehogyan se tudjuk ráilleszteni.

— Ugye eleget mondta anyu, hogy meg kell enni a sárgarépát? — mondta kajánul Évi, mire Tücsi mogorván felelte:

— Te pedig gyáva vagy és kész.

— Én?! — kiáltotta Évi felháborodva. — No, ne mondd! Tegnap egyszer már úgy siklottam le, hogy nem is buktam!

— De én már elsőre úgy siklanék le — jegyezte meg mély nyugalommal Tücsi. — Én már a tévében jól megnéztem, hogyan csinálják ezt a sportolók. Tudod?

— Cö! Akkor hiszem, ha látom — biggyesztette el a száját Évi. Tücsi összevonta a szemöldökét, aztán komoran bólintott.

— Meg is fogod látni.

És másnap, amint kiléptünk a szálloda kapuján, nagyanyu elé állt.

— Ma nem viszek szánkót, mert én ma lesiklok.

— Azt nem lehet Tücsi — rázta a fejét nagyanyu. — Tudod jól, hogy nagy a sítalp. Lötyög a lábadon. Vagy nem?

— Ha jól odakötözzük, akkor nem lötyög — szögezte le Tücsi, és mert nagyanyu egyre a fejét rázta, magában dohogott: — Mindig, mindent csak Évi... Mindig, mert ő a nagyobb! — és esdekelve nézett nagyanyura. — Legalább hadd próbáljam fel! Jövőre úgyis az enyém lesz. Nagyanyu is tudja, hogy apu azt mondta: „majd jövőre!"

Rövid tanakodás után úgy döntöttünk nagyanyuval, hogy a felpróbálásból nem származhatik különösebb galiba. Így aztán Tücsi talpa alá került az áhított sítalp.

Arra a napra esett éppen a krakkói diákok lesiklóversenye is. A verseny a lejtő bal oldalán zajlott, míg mi a jobb felén mosolyogva figyeltük, hogyan ügyeskedik Tücsi. Néhányszor ide-oda csúszkált a sima terepen és topogott. Egyre közelebb topogott a lejtő széléhez, s ott megállt. A vállán át visszanézett Évire.

— Ha nem lötyögne ez a vacakos sítalp, hát akkor most jól meglökném magam, és hajrá! Tudod? — azzal hadonászva megfordult. Az azt követő pillanatban megdermedtünk ahányan voltunk. Tücsi egy aprócskát megbillent, aztán kék sapkás, bojtos feje egyszerre csak távolodni kezdett tőlünk, s távolodott egyre sebesebben, miközben Tücsi cérnavékony hangon ilyeneket kiáltozott:

— Juuuj!... Én nem akartam pont ezzel a lötyögős izével... Naaa! Fogjon már meg valaki!...

Az oktató sebtén csatolta a sítalpait és nyomába eredt, Évi pedig torkaszakadtából kiabált.

— Tedd széjjel a lábadat Tücsi és ülj le!

Hiszen, ha tudta volna Tücsi, hogyan tegye széjjel a lábát?! Az viszont, hogy lesiklás közben hogyan ülhet le egy sportoló, egyszerűen nem jutott eszébe, mivel — gondolom — ezt nem tanulmányozta elég alaposan a tévében.

— Tücsi! — visongta Évi —, hát nem hallod?

Persze, hogy hallotta Tücsi. Be is hajlította a térdét becsülettel, most viszont szinte szélsebesen száguldott lefelé. Mi ott a lanka tetején elképedve bámultuk.

— Ez... Ez így akar... — mondta bizonytalan hangon Évi. — Tetszett volna gondolni, hogy mégis igazat mondott?

Be kellett vallanom, hogy bizony én is csak amolyan hősködésnek véltem, amit Tücsi mondott, most viszont büszke vagyok rá, mert — és erre több szemtanú is van —, igenis, lesiklott.

— Hogy ez honnan tudja ezt így?

Nagyanyu is majdnem sírt. Sopánkodva a kezét tördelte.

— Még összetöri magát!... Jaj nekem, mit művel ez a gyerek?!

Az ismerősök igyekeztek megnyugtatni nagyanyut: nem nagy a pálya, nem is meredek, nagyobb baj nem történhetik, ügyes kisfiú Tücsi! — szóval ilyeneket mondtak.

— Igen... ügyes... — szipogta nagyanyu. — Csakhát nagyon kicsi még. — Valamicskét azért mégis megnyugodott.

Onnan fentről mindenképpen úgy látszott, Tücsi csudára élvezi a tudományát, s minden baj nélkül a lejtő aljára ér; de mi azért gyanakvóan néztünk össze Évivel.

— Lefogadom — súgta Évi —, ez a buta már megbánta az egészet! Sőt, az is lehet, hogy inába szállt a bátorsága és most bőg. Sajnos azt innen nem látni!

Én is valami ilyesfélét gondoltam. Meg is mondtam Évinek, s még azt is, hogy akár így, akár úgy, Tücsinek, ha egyszer nekivágott, végig kell már csinálnia.

— Tücsi! — kiáltozta Évi. — Nehogy megijedj! És nehogy bömbölj!

De ezt Tücsi aligha hallotta. Amit viszont ő kiabált, szerencséjére csak az oktató hallhatta, aki addigra nyomába ért.

— Juuuj! Én nem szeretek ilyen gyorsan! Fogjanak meg!

— Fordulj jobbra! — kiáltotta az oktató.

— Jó! — kiabált vissza Tücsi. — De merre van Lengyelországban jobb? Én az ilyen csúszkálásoknál sose tudom... Csak állva tudom, melyik a jobb kezem! — Aztán még hangosabban így kiáltott: — Hajrá, Tücsi! — s azzal az oktató ámulatára simán balfelé kanyarodott és eltűnt szem elől; azaz rásiklott egy éljenző embercsoporttal teli térségre, temérdek zászló és egy díszes kapu elé. Kissé dicstelen helyzetben, hasmánt csúszott a célba.

— Ne tessék haragudni... — motyogta a meglepett karszalagos úrnak. — Ez véletlen... én nem vagyok versenyző, de már diák vagyok... illetve elsős...

— Szanowny Panie! Skąd znalazł się pan tutaj? — nézett nagyot a karszalagos. S így Tücsi legnagyobb sajnálatára, nem értették meg egymást. Próbálta ugyan megmagyarázni, hogy és mint került ide, de mert a karszalagos úr dorgáló arckifejezéssel és nagyon gyorsan mindenfélét mondott még lengyelül, jobbnak látta egy hóbuckára ülve bevárni az oktatót.

Később, amikor minden izgalmon túl, békésen iszogattuk a jó meleg teát, Évi felsóhajtott.

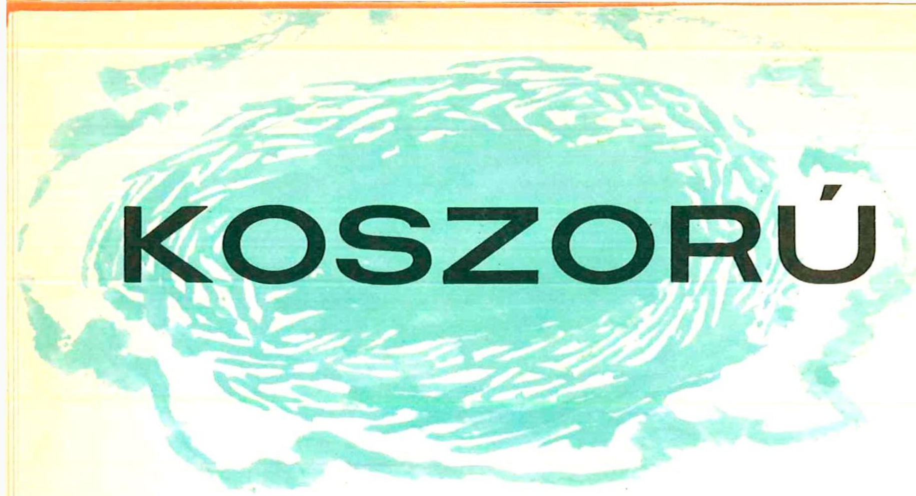
— Én nem tudom, miért sikerül ennek a Tücsinek minden olyan könnyen?

— Csak — mondta nagy önérzettel Tücsi, de szeme sarkából gyanakodva pillantott Évire.

Még aznap este elmesélte nekem az igazságot. Arra kért, ne áruljam el Évinek. Nem is árultam el. Most viszont nyugodtan leírhattam a történetet, mert mindez régen történt, nagyon régen, éppen három esztendeje.

BAKÓ ÁGNES
GYŐRFFY ANNA rajza

KOSZORÚ

Gyerekkoromban, ahogy az első vékony jégkéreg megjelent a tócsákon, elkezdtük faggatni az erdészgyerekeket:

— Befagyott már a holtág? Rá lehet menni a jégre?

Az erdészék ugyanis ott laktak a holtág partján, s így fiaik, lányaik szakembernek számítottak abban a fontos kérdésben, hogy lehet-e már korcsolyázni. A mi kis falunkban nem lévén műjégpálya, a téli örömök attól a naptól számítódtak, mikor végre a holtág jege megbírta az erdész bácsit kucsmástól, ködmönöstől, puskástól. Alig ment híre ennek a nagy eseménynek, kezdődött otthon a korcsolyák és a korcsolyakulcsok lázas keresése, no meg az alkudozás édesanyánkkal, nagyanyánkkal, hogy mit vegyen, mit ne vegyen föl az ember.

— Nem kell pulóver, olyan meleg van!

Engem fűtött a lelkesedés, az örömteli izgalom, édesanyám azonban látta az ablakra szerelt hőmérőn, hogy hány fok hideg van odakint, s irgalmatlanul rámhúzta azt a meleg, fehér, magasnyakú gyapjúpulóvert, amit még az előző télen ő hordott, ám a mosásban úgy összement, hogy éppen nekem lett jó.

— Nem bírom mozgatni a nyakamat! Meggyulladok! — siránkoztam. Hanem mire elértem a holtág partjára, minden sérelmemről megfeledkeztem. Mint a zöld üveg, úgy csillogott a jég, imittamott beléfagyott fehér légbuborékok pöttyözték. A jég alatt, az áttetsző vízen keresztül látni lehetett azokat a kacskaringós vonalakat, amelyeket a lassan tovahaladó tavikagylók húztak a fövenyben. Egy-egy kacskaringó végén magát a kagylót is lehetett látni, félig besüppedve a sárgás iszapba.

A holtág kis szigetecskék között kanyargott. Amint elsiklottunk a jég fölé hajló fűzfaágak alatt, zúzmara hullott a nyakunkba. Néhol nyúllábnyomok vezettek a jégről fel a partra. Mikor még gyönge, kásás volt a jég, a nyúl már rámerészkedett, s lábnyomai belefagytak a jégbe, nagy-nagy örömére minden, arra korcsolyázó gyereknek.

Igen, az efféle falusi korcsolyapálya szebb, érdekesebb, vadregényesebb, mint a városi műjég, ezzel szemben nem olyan tartós. Ha jött egy kis enyhülés, máris megvizesedett a holtág jege, szegre akaszthattuk a korcsolyákat. Ha meg széllel jött a fagy, olyan hullámosan, hepehupásan fagyott be a víz, hogy kínszenvedés volt korcsolyával botorkálni rajta.

Nagy bosszúság volt az is, ha szép, sima zöld tükörjegünkre éjszaka hó esett. Egy kis vékony hóréteg még hagyján: érdekes figurákat lehetett rajzolni bele a korcsolya élével. Hanem mikor a napokon át hulló hó valósággal betemette a mi természetes jégpályánkat, sírni tudtunk volna bánatunkban. Minthogy azonban a sírás édeskeveset ér, inkább seprőt, lapátot ragadtunk, s nagy igyekezettel söpörtünk magunknak egy kis pályát. Ha sokan összeálltunk, tekintélyes darabot tudtunk a hótól megtisztítani. Ilyenkor a pálya szélén a félrelapátolt hóból valóságos mellvéd emelkedett. Hányszor, de hányszor estem fejjel előre ebbe a puha, fehér falba, s utána nevetve, havas orral kecmeregtem elő.

Volt egy Ilike nevű osztálytársam, az egyszer, mikor megint vastagon ráhullott a hó a holtág jegére, kijelentette, hogy ő külön seper magának jégpályát, de azon csak ő fog korcsolyázni, egyedül. Mert az a sok gyerek úgy felvagdossa a jeget a korcsolyájával!

Hagytuk, hadd menjen. Vitte a szép, fehér juharfából faragott hólapátjukat, s jóval távolabb attól a helytől, ahol mi nyolcantízen szorgoskodtunk seprővel, lapáttal, még lécre szerelt deszkadarabbal is, lapátolni kezdte a havat. Persze, egyedül nem sokra ment. Félrekotorta a havat egy ebédlőasztalnyi területről, s már majd kigyúlt az arca, olyan piros volt. Nem is futotta többre az ere-

jéből. Leült hát a ródlijára, kifújta magát, s felvette a szép, fehér korcsolyacipőt a rácsavarozott fényes korcsolyával. Egyedül neki volt olyan. Azután elkezdett körözni az asztalnyi kis jégpályán. Körbe-körbe-körbe, mert egyébre nem volt hely. Körözött — vagy ahogyan mi neveztük: koszorúzott előre-hátra, jobb lábbal, bal lábbal, mindig csak körbe-körbe. Nézni is rossz volt. Igaz, nem sokáig néztük, mert elkészültünk a hósepréssel, jókora darabot sikerült megtisztogatnunk a hótól, s lehetett korcsolyázni! Egészen addig keringtünk, játszottunk, hancúroztunk a jégen, míg besötétedett. Akkor lecsatoltuk a korcsolyát, és fagyos fülünket dörgölve iparkodtunk hazafelé. Utunk Ilike saját, külön jégpályája mellett vitt el. Körözései nyomán vastag, fehér koszorú vágódott bele a jég zöld tükrébe. Sok, mély vágásból állt össze ez a koszorú.

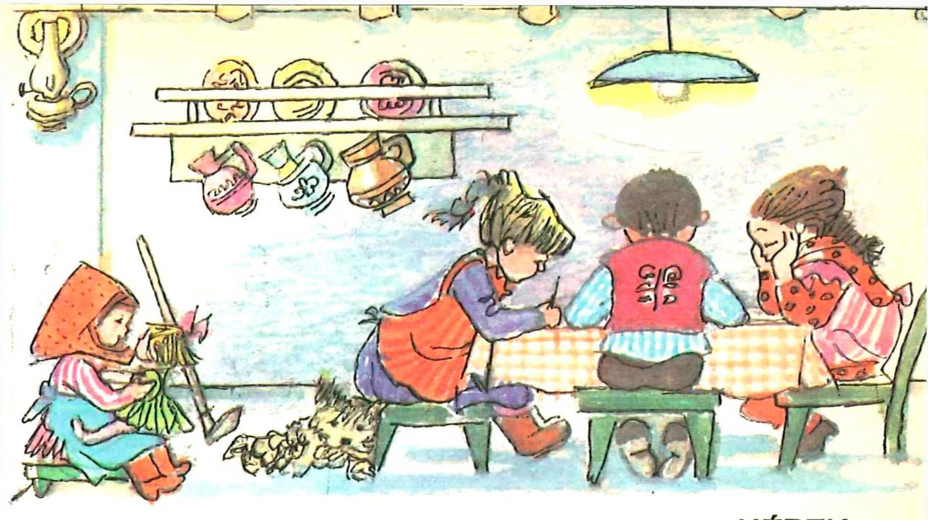
— Hiszen ez a jég még jobban össze van vagdosva, mint a miénk! — kiáltott egyik pajtásom. — Hogyan tudott az a kis szúnyog ezen korcsolyázni?

— Nem tudott! — mondta egy fiú. — Láthattad, hogy már órákkal ezelőtt hazament.

Mi is hazamentünk. A jégbevágott fehér koszorú azonban még heteken át hirdette emlékét egy kislánynak, aki azt képzelte, hogy egyedül többre megy.

BÁLINT ÁGNES
RÓNA EMY rajzai

KÉPEK EGY FALUSI HÁZBÓL:

CSANÁDY JÁNOS
versei

Öreg petróleumlámpa

Már a tető alá szorult
rég az öreg petróleumlámpa.
A piros cserepek alatt
rég nem lobban már a lángja.

Gyufa nem gyullad cilindere mellett,
amely annyiszor megrepedt,
ha túl magasra srófoltuk a lángot,
már a szaga is elveszett.

A jó petróleumszag
kiszállt belőle, mint a lélek.
Csak régi korma él még
lángvédő üvegének.

Gerendák, lécek közt a lámpát
átjárja még nyáron a régi meleg,
ha rálehelik a nap lángját
a piros cserepek.

Likvágó

Lófog — vasból.

Rövid nyele
mélyre nyújtja
ürgelukba,
hörcsöglukba.
Lik, — luk:
elmélyítjük,
kinyitjuk.
Csip-csup munka lehet bármi:
kapudúcnak lukat vágni,
agyagos földet fölnyitni,
kövek között árkot ásni.
Legjobb mégis
hűvös faású gödörben
öreg fáknak
mélyre-vásott
gyökereit kotorászni.

Fényes a kapa nyele

Fényes a kapa nyele,
de sok kéz csúszkált rajta,
megszorította, elengedte,
míg vasát földbe merítette.

Fényes, fényes a kapa,
fényes a kapa vasa,
annyit hajladoztak fölötte,
köszörülték élét a rögbe.

Fényes a kapa nyele,
fényes a kapa vasa,
csak télen fogja meg a rozsda,
hónapszám ott áll a sarokban.

Havat nem kapálnak vele,
a hó nem költ répamagot,
meleget őriz csak a földben,
hósubát húz a tág határra.

És felváltja a jó kapát
a hamvas, kényes hólapát.

Derék kapa, kikeletig
kell is ez a kis szusz neked,
míg a telet átteleled,
nyeled, nyarad kipihened.

Így éled megint a világod:
kibontják a földből veled
az átteleltetett virágot —
és feledik a hólapátot.

Játszópajtás üzeni

Tudom, hogy az ősszel megismert erdőt és ligetet télen is meglátogatjátok, mivel az erdő-mező titkait kutatjátok tovább. Ha szerencsétek van, és éppen hó borítja a tájat, mindjárt össze is köthetitek egy jóízű játékkal, melyhez az alábbi „havas ötleteket" ajánlom.

Változatok hóemberépítésre

Ez természetesen nemcsak a kiránduláson, hanem az iskolaudvaron vagy a városi parkban is játszható.

Két, esetleg több egyenlő létszámú gyerekcsapat versenyezzen, vajon melyiknek készül el hamarább a hóembere? Beszéljétek meg előre milyen magas és kövér legyen? A kellékeket előre szerezzétek be, illetve vigyétek magatokkal a kirándulásra. Kezdés: sípszóra!

A hóemberépítés lehet szépségversenyszerű is. Ilyenkor ketten-hárman készítenek egyet, s a zsüri dönt. A szépségverseny díjazással jár. Kapjon az alkotó gárda például egy csodálatos vesszőseprőt vagy ócska kalapot. Ezt persze ünnepélyesen a hóember fejére vagy kezébe kell adni.

Kössetek a hóemberetek derekára egy bevásárlókosarat. Abba kb. 3 méter távolságról dobjátok be az előre-gyártott hógombócokat. Mindenki háromszor dobhat. Tanácsolom, két kesztyűt vigyetek magatokkal! A szárazat játék után húzzátok fel!

Változatok szánkózásra

— Nincs mindenütt lejtős terület. Hogyan rendezzünk akkor szánkóversenyt? — kérdezhetitek. Megmondom ezt is: körpályán! Tehát előre kijelölitek azt a kb. 30 méter átmérőjű távolságot, melyen versenyeztek. Páros feladatokkal — ha páros számú a csapat —, jól megoldható. Az egyik ül a szánkón, a másik húzza. Bizonyos távokon valamit fel kell a szánkón ülőnek emelnie a földről, pl. egy odakészített labdát. Ez az első állomás. Az állomásokat nagy hóbucka jelölje.

A másodikon éppen le kell tenni valamit a kijelölt állomáson.

A harmadik állomás mellett legyen gyorsváltás: aki eddig húzta a szánkót, az ül most rá. Vigyázat, éppen ezért nagyjából azonos súlyúak legyenek a párosan szánkózók!

A negyedik állomáson ajánlom, hogy dobjatok célba egy-egy hólabdát a szánkóról. A cél: erre kijelölt hóbucka. A hólabdát ott a helyszínen gyúrjátok.

Ötödik feladat: helyezzetek el cikcakkban, egymással szemben botokat. Köztük kell úgy áthaladni, hogy egy se dőljön ki. Ez a szánkót húzó ügyességén múlik. Azok győznek, akik a körpályán a szánkózást, illetve a feladatokat leghamarább befejezik.

Jó mulatást és tartós havat kívánok

Játszópajtás

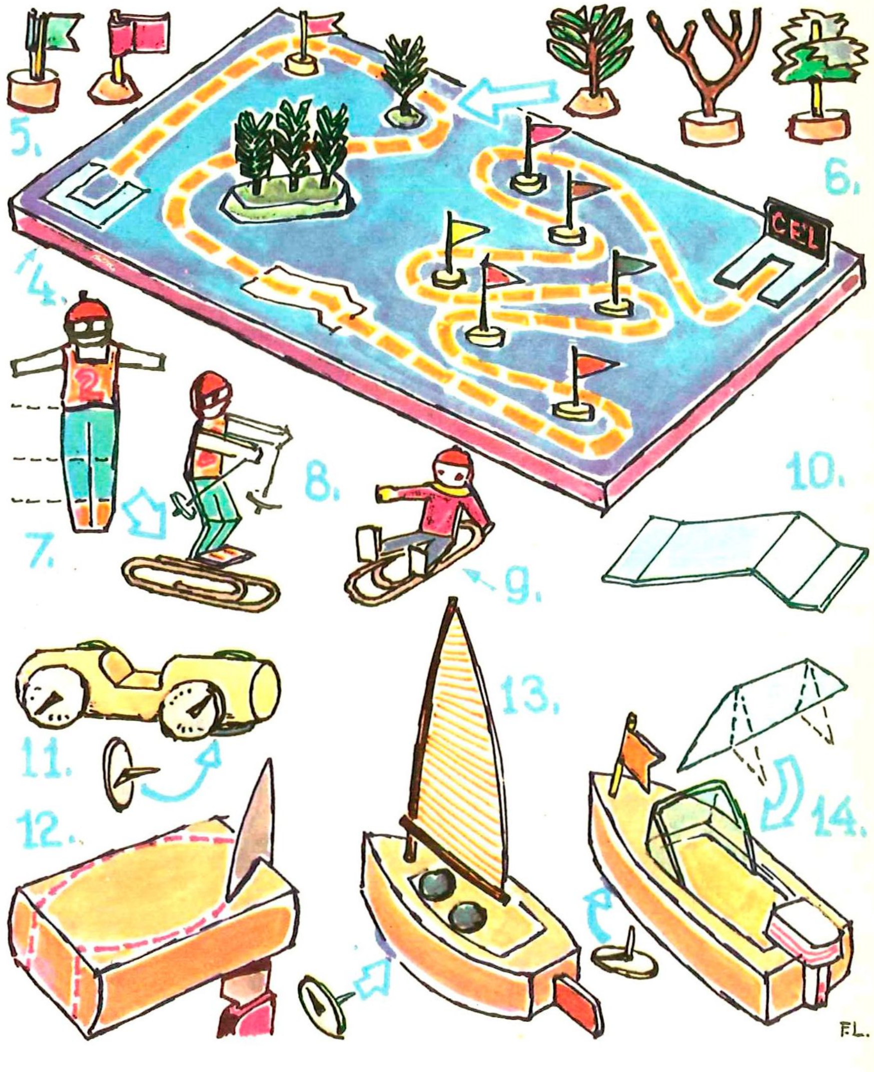

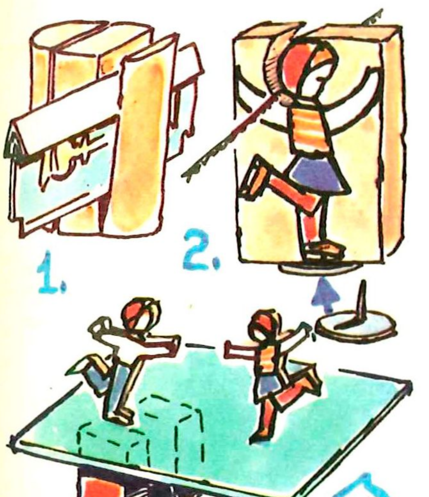
HAUSWIRTH MAGDA rajza

A Játszópajtás MUNKATÁRSA üzeni:

Minden harmadik kisdobos zsebében ott lapul egy darab mágnes, amivel... hát igen, lehet vele játszogatni, szögeket, vasdarabkákat összeszedegetni, de aztán kész; éppen csak ott van, sokra nem megy vele az ember! Gondolhatná valaki! Pedig egy mágnespatkó, vagy egy akármilyen apró mágnes-darabka igen sok örömet szerezhet. Akár egy egész kisdobos őrsnek is!

Kerítsetek egy jókora parafadugót, s vágjatok belőle éles pengével szeleteket (1. ábra). Hogy a penge csak a dugót vágja, s ne az ujjatokat, egyik élét kartoncsíkkal fedjétek be. A dugószeletekre rajzoljatok és fessetek korcsolyázó figurákat (2. ábra), s azt fonalfűrésszel vágjátok körül. Minden figura talpába szúrjatok rajzszöget és állítsátok őket kemény lapra: kartonra, műanyag tálcára,

könyvfedélre. A lap alatt mozgassátok ide-oda a mágnest (3. ábra), mire — egy kis gyakorlás után —, megindulnak a „műkorcsolyázók".

Még szórakoztatóbb a mágnessel mozgatott figuráknak versenypályán futtatása. Ezt akárhányan játszhatják, persze egyenként: ki tudja a figurát másodpercmutatós órával mért legrövidebb idő alatt végigvezetni a pályán. Ez annál nehezebb, minél több akadály van útközben! Maga a pálya egy vékonylapú asztal (4. ábra), léckeretre ragasztott erős kartonlap, műanyaglap, farostlemez lehet. Az akadályok parafakorongba szúrt (5. ábra), és leragasztott, vagy gyurmatalpacskával odatapasztott zászlócskák lehetnek. Érdekesek a fenyő- vagy más ágacskákból, pálcikából-papírból készített fák (6. ábra), bokrok, amelyeket szintén meg kell kerülni bizonyos sorrendben. A versenyző figurák lehetnek síző gyerekek (7. ábra); a 20—25 mm hosszú papírfigurák gemkapocs síléceken (8. ábra) futnak a mágnes irányítása szerint; lehetnek ródlizók (9. ábra), szintén papírfigurácska gemkapocsra ragasztva stb. Sível, ródlival még a pályára ragasztott kartoncsík ugratókon is átvezethetők a versenyzők (10. ábra).

Parafából, bodza vagy napraforgóbélből könnyű versenyautók is készülhetnek (11. ábra), kerekük rajzszög, alul — a vezetés biztosítására — szintén egy rajzszög, felfelé beszúrva! Ugyanezekből az anyagokból előrajzolva és körülvágva (12. ábra) kis vitorlás is kifaragható (13. ábra), az utasok feje odaragasztott borsószem. A verseny-motorcsónak (14. ábra) szélvédő üvege celluloid, alul az elmaradhatatlan rajzszög. A pálya akadályai: zászlócskákkal felszerelt bóják, nádasok, hidak, sziklazátonyok.

FERKAI LÓRÁNT

KÉRDEZD MEG A KISDOBOSTÓL:

Miért van szükségünk az alvásra? Milyen képek jelennek meg álmunkban? Meg lehet-e jósolni az álmokból a jövőt? — kérdezi Kállai Zsuzsa negyedik osztályos olvasónk.

Túlságosan egyszerű a magyarázat, ha arra gondolunk, hogy estére elfárad szervezetünk, ezért éjszaka az alvás folyamán pihenjük ki magunkat. S nem is teljesen igaz! Hiszen egy kényelmes fotelban üldögélve éppúgy nyugalomban vannak izmaink, mint alvás közben. Az alvás többet jelent, mint a szervezet biológiai „tatarozása". A legújabb kutatások szerint azért van szükségünk alvásra, hogy álmodhassunk!

Sokkal többet álmodunk, mint bárki hinné, hiába emlékezünk oly kevéssé ébredéskor álmainkra. Nyolc óra alvás alatt körülbelül két órán át peregnek agyunkban a különféle álomképek. Nem folyamatosan, hanem kisebb-nagyobb megszakításokkal, amire a kutatók úgy jöttek rá, hogy megfigyelték: álom közben szemgolyónk nyugtalanul vibrál, ide-oda jár, mintha a felbukkanó álomképeket kísérné figyelemmel. Ezek az úgynevezett „gyors" alvás szakaszai. A közbeeső időt „lassú" alvással töltjük, ilyenkor szervezetünkben csak frissítő biológiai folyamatok mennek végbe.

Álmodás közben agyunk pihen. A kutatók úgy bizonyították ezt kísérletileg, hogy két diákcsoportból az egyik tagjait mindig akkor ébresztették fel, amikor éppen álmodtak. A megzavart álmodás miatt agyuk nem tudta kipihenni magát, így lassan már napközben is félálomban jártak, s éberen is olyan álomképek tűntek fel szemük előtt, mintha álmodnának.

Hogyan pihen agyunk az álmok révén? Idegrendszerünk, amelyben tízmilliárd sejt szövevényes hálózata fogadja szüntelenül a külvilág benyomásait, estére olyan zsúfolttá válik, mint egy dugig töltött filmraktár. Beszélgetések, gondolattöredékek, mozdulatsorok, élmények, képek halmozódnak fel, amelyek nagy részére később semmi szükségünk nincs, hiszen másnap hasonló benyomások érik agyunkat. A „túltelítettség" elkerülésére egyetlen megoldás kínálkozik: selejtezni kell.

Álmaink tehát agyunk „nagytakarítási" munkájáról adnak hírt. Rendszerint a nap folyamán ért benyomások villannak fel bennünk szeszélyes összevisszaságban, miközben emlékezetünk „sejtraktáraiban" azok a képek maradnak meg, amelyekre még szükség lehet. Álmodás közben agyunk szorgalmas mozigépészhez hasonlóan sorra veszi a különféle emlékek „filmtekercseit", újra lepergeti őket, majd a feleslegeseket kiselejtezi.

Mindebből nyilvánvaló, hogy álmainkból nem lehet a jövőt megjósolni. Csak arról álmodunk, ami megtörtént velünk vagy lejátszódott képzeletünkben. Ezek a képek nem a jövőt, hanem a múltat vetítik elénk. Amikor a tudomány még nem volt tisztában az álom jelentőségével, az emberek azt hitték, hogy a titokzatos álomképek a jövőt varázsolják elénk. Ma már azonban biztosan tudjuk, hogy szó sincs erről.

Az alvó állatok vizsgálatából is kitűnik, hogy az álom az agy pihenése. A hüllők és a kétéltűek még nem álmodnak, olyan kevés munkát végez napközben központi idegrendszerük, de a madarak már alvási idejük háromezred részében álmodnak. Minél magasabbrendű állatokat veszünk szemügyre, a kísérletek tanúsága szerint annál többet álmodnak. A kutyák például álmukban nyugtalanul fészkelődnek, farkukat csóválják vagy vakkantanak, amint a nap folyamán szerzett emlékeiket élik újra át.

Az alvásra és az álomra tehát egyaránt szüksége van az embernek. Álmokban gazdag alvás után másnap reggel valóban testileg és szellemileg kipihenve ébredhetünk.

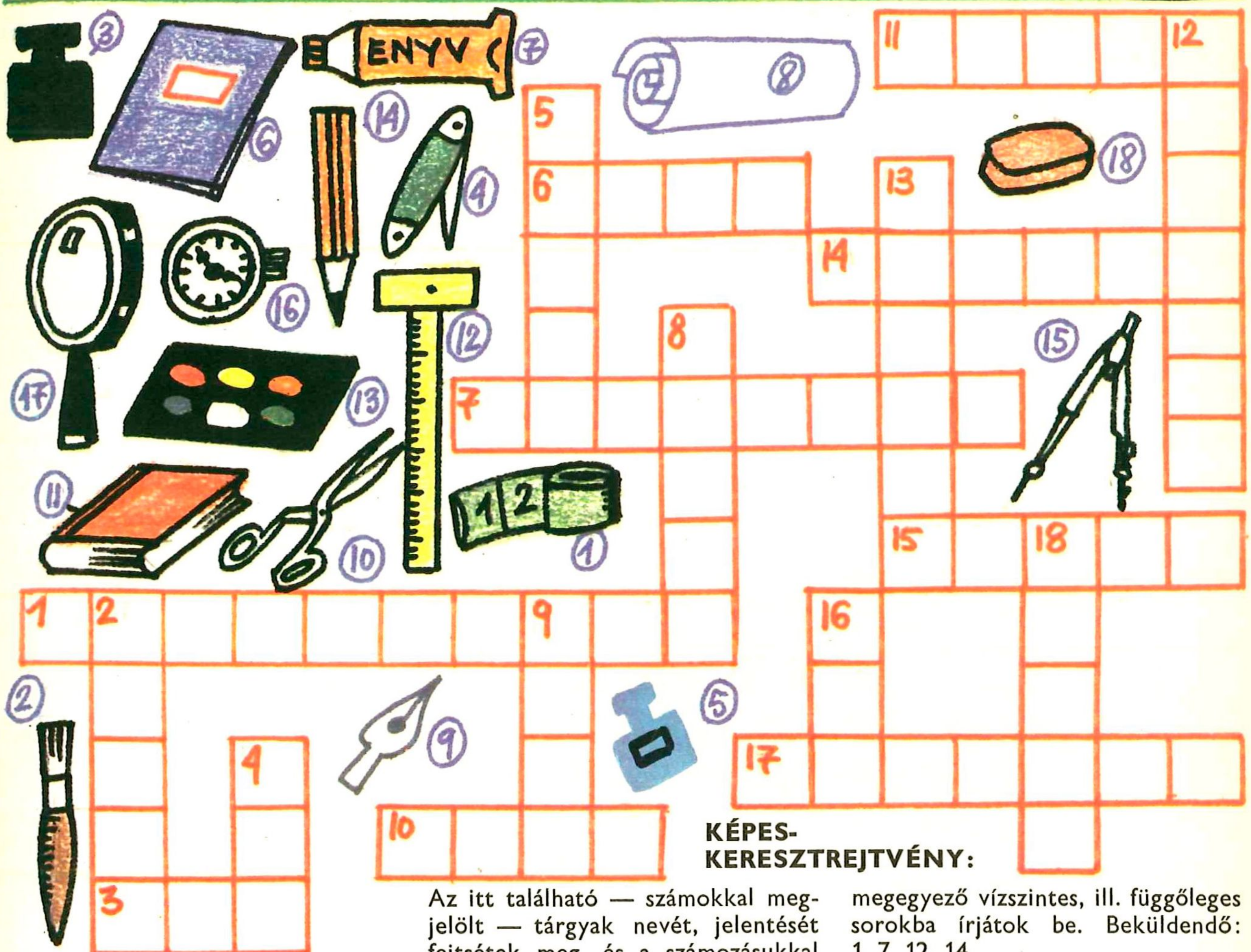
GREGUSS FERENC

HAUSWIRTH MAGDA rajza

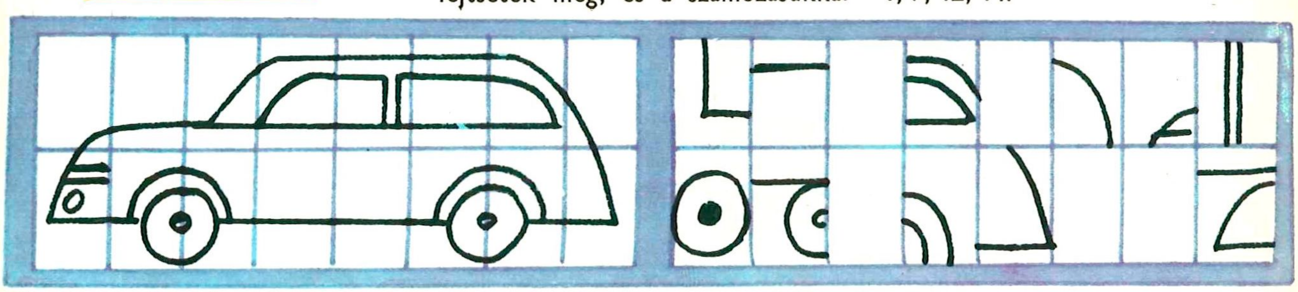
JANUÁRI FEJTÖRŐ

BUÉK

KÉPES-KERESZTREJTVÉNY:

Az itt található — számokkal megjelölt — tárgyak nevét, jelentését fejtsétek meg, és a számozásukkal megegyező vízszintes, ill. függőleges sorokba írjátok be. Beküldendő: 1, 7, 12, 14.

RÉSZLETKÉRDÉS: A jobb oldalon látható részletek közül melyik egyezik az autó valamelyik bekeretezett részletével?

Megfejtési határidő: január 20.

A megfejtéseket küldjétek erre a címre: Kisdobos szerkesztősége, Budapest 8. postafiók 57.

A jobb felső sarokban látható színes háromszöget vágjátok le és ragasszátok rá a megfejtést tartalmazó levelekre. Aki mind a két rejtvényt jól megfejtette és megírta címét, osztályát, az képeslapot kap. A kisdobosok 6, az úttörők 12 levelezőlap beküldése után kapnak könyvjutalmat. Arra kérünk benneteket, a rejtvényeket ne vágjátok ki a lapból, hanem írjátok vagy rajzoljátok le.

A decemberi rejtvények helyes megfejtése:

Keresztrejtvény: veréb, egér, agár. Téli képrejtvények: fagykár, karácsony, korcsolyázik. Mi hiányzik az alakok kezéből? 1. ecset, 2. fogkefe, 3. mikrofon, 4. kalapács. Szójáték: hajtó, sajtó — takar, vakar — banya, tanya — fárad, szárad — seper, teper — serény, szerény — hideg, rideg — bíró, síró — holló, roló — borsó, korsó.

KISDOBOS

Szerkesztő: KELEMEN SÁNDOR

Szerkesztőség: Budapest VII., Dohány utca 40. Telefon: 421-392.
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Tóth László.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. sz.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215–96162 pénzforgalmi jelzőszámára.
Előfizetési díj: negyedévre 9,— Ft, félévre 18,— Ft, egész évre 36,— Ft.
71.1276 — Kossuth Nyomda, Budapest. A címlap WAGNER JÁNOS munkája

INDEX: 25.442

Ára: 3,— Ft

HÓ-Ó-ÓRIÁS

